

Sygn. akt I PK 47/12

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 2 lipca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Bogusław Cudowski

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa J.K.

przeciwko Stowarzyszeniu Rozwoju Kulturalno-Gospodarczego Powiatu P. -
Środowiskowemu Domowi Samopomocy w P.

o przywrócenie do pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 lipca 2012 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 18 października 2011 r., sygn. akt [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu - Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. do
ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Powód J.K. pozwem skierowanym przeciwko Powiatowi P. - Starostwu Powiatowemu i Środowiskowemu Domu Samopomocy w P. wnosił o przywrócenie do pracy na dotychczas zajmowane stanowisko i zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych. Następnie powód w dniu 13 sierpnia 2010 r. wniósł pozew o sprostowanie świadectwa pracy i postanowieniem z dnia 6 października 2010 r. Sąd połączył te sprawy do wspólnego rozpoznania.

Pełnomocnik pozwanego Powiatu P. powództwa nie uznał, wnosił o jego oddalenie, podnosząc, iż pozwany Środowiskowy Dom Samopomocy w P. został zlikwidowany uchwałą Rady Powiatu w P. z dnia 7 lipca 2010 r.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w P. z dnia 24 listopada 2010 r. wezwane zostało do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Stowarzyszenie Rozwoju Kulturalno - Gospodarczego Powiatu P., które przejęło zadania zlikwidowanego Środowiskowego Domu Samopomocy w P.. Pozwane Stowarzyszenie Rozwoju Kulturalno - Gospodarczego Powiatu P. prowadzące Środowiskowy Dom Samopomocy w P. powództwa nie uznało, wносиło o jego oddalenie podnosząc w odpowiedzi na pozew brak legitymacji procesowej, gdyż Stowarzyszenie to nigdy nie było pracodawcą powoda.

Sąd Rejonowy w J. wyrokiem z 8 czerwca 2011 r. w pkt I oddalił powództwo o przywrócenie do pracy i w całości w stosunku do Powiatu P. - Starostwa Powiatowego w P., w pkt II zasądził od Stowarzyszenia Rozwoju Kulturalno - Gospodarczego Powiatu P.- Środowiskowego Domu Samopomocy w P. jako następcy prawnego Środowiskowego Domu Samopomocy w P. na rzecz J.K. kwotę 9.684,00 (dziewięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt cztery) zł brutto tytułem odszkodowania za niezasadne rozwiązanie stosunku pracy z ustawowymi odsetkami od dnia 9 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty, w pkt III zasądził od Stowarzyszenia Rozwoju Kulturalno - Gospodarczego Powiatu P. - Środowiskowego Domu Samopomocy w P. jako następcy prawnego Środowiskowego Domu Samopomocy w P. na rzecz J.K. kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w pkt IV nie obciążył pozwanego Stowarzyszenia rozwoju Kulturalno - Gospodarczego Powiatu P. - Środowiskowego

Domu Samopomocy w P. jako następcy prawnego Środowiskowego Domu Samopomocy w P. kosztami sądowymi od ponoszenia których był zwolniony, w pkt V wyrokowi w pkt 2 do kwoty 3.228,00 zł brutto nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Sąd ustalił, że J.K.zatrudniony był na podstawie umowy o pracę z dnia 1 grudnia 2002 r. na stanowisku Kierownika Środowiskowego Domu Samopomocy w P., który był jednostką organizacyjną Powiatu P.. Pismem z dnia 8 lipca 2010 r. Starosta Powiatowy rozwiązał z powodem umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu: wykorzystywania uczestników Środowiskowego Domu Samopomocy w P. do prac na prywatnej posesji w godzinach ich pobytu w placówce i niewykonania zaleceń pokontrolnych Dyrektora Wydziału Polityki Społecznej Urzędu Wojewódzkiego tj. nieograniczenia w znaczący sposób etatów pracowników administracyjno-księgowych, a jedynie zmniejszenia wymiaru zatrudnienia pracowników merytorycznych.

Powód przyznał, że małżeństwo A. i M. O. wykonywali na jego posesji drobne prace porządkowe, ale za wynagrodzeniem. Zatrudniał ich, w czasie godzin ich pobytu w SDS z uwagi na ich bardzo trudną sytuację materialną i brak środków do życia. Prokuratura Rejonowa w P. postanowieniem z dnia 24 września 2010 r. umorzyła śledztwo w sprawie przekroczenia uprawnień przez Kierownika Środowiskowego Domu Samopomocy w P. m.in. poprzez wykorzystywanie jego uczestników do prac na prywatnej posesji z braku znamion czynu zabronionego. Odnośnie do drugiego zarzutu powód zeznał, że podejmował szereg możliwych działań zmierzających do ograniczenia wydatków i zatrudnienia, co potwierdza opracowany „Akt Naprawczy”, a planowana przez niego restrukturyzacja nie została ostatecznie przeprowadzona z uwagi na rozwiązanie z nim stosunku pracy. Powód powierzył księgowej dodatkowo obowiązki kadrowej i sekretarki, a sam dodatkowo pracował w Zespole Wspierająco - Aktywizującym, w którym wykonywał czynności o charakterze terapeutycznym. Natomiast sprawy gospodarcze powierzył początkowo pracownikowi socjalnemu, a następnie ich prowadzenie przejął sam likwidując jednocześnie $\frac{1}{2}$ etatu tego pracownika. Plan naprawczy był przez niego konsultowany ze Starostą Powiatowym, ale nie został przyjęty przez Zarząd Powiatu. Ograniczył etaty pracowników administracyjnych, co przyniosło 12.000,00

zł oszczędności, a potrzeba było 50.000,00 zł. Regionalna Komisja Orzekająca przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w K. orzeczeniem z dnia 18 listopada 2010 r. uniewinniła powoda od odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. W uzasadnieniu orzeczenia podniesiono, że powód dopełnił wszelkich starań by pozyskać środki finansowe na pokrycie zobowiązań i zachował w pełni ostrożność w wydawaniu środków na funkcjonowanie ŚDS w P.. Bezpośrednią przyczyną braku możliwości terminowego regulowania zobowiązań było gwałtowne obniżenie w 2009 r. dotacji celowej otrzymywanej przez ŚDS w P.. Dlatego też Komisja nie przypisała powodowi nawet winy nieumyślnej.

Rada Powiatu w P. uchwałą z dnia 7 lipca 2010 r. NR [...] zlikwidowała Środowiskowy Dom Samopomocy w P.. Zadania zlikwidowanego ŚDS oraz jego majątek przejęty został w drodze konkursu przez pozarządową organizację Stowarzyszenie Rozwoju Kulturalno - Gospodarczego Powiatu P. na podstawie umowy zawartej w dniu 31 sierpnia 2010 r.

W ocenie Sądu Rejonowego, pismo z dnia 8 lipca 2010 r. w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę z powodem nie precyzuje kiedy powód wykorzystywał uczestników Środowiskowego Domu Samopomocy w P. do prac na prywatnej posesji ani też o jakie zalecenia pokontrolne Dyrektora Wydziału Polityki Społecznej Ś. Urzędu Wojewódzkiego chodzi, co tym samym uniemożliwia Sądowi badanie czy pracodawca nie przekroczył terminu określonego w art. 52 § 2 k.p. Niezależnie od powyższego, zdaniem Sądu pierwszej instancji rozwiązanie z powodem umowy o pracę w trybie natychmiastowym było niezasadne.

Sam pracodawca w piśmie z dnia 8 lipca 2010 r. użył sformułowania, iż powód dopuścił się naruszenia obowiązków pracowniczych, a nie ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych w rozumieniu art. 52 k.p.

Na podstawie zeznań świadków M. O. i A. O. Sąd ustalił, iż faktycznie M. O. wykonywał na prywatnej posesji powoda prace porządkowe za co powód płacił mu wynagrodzenia, znając jego trudną sytuację materialną. Nie można zatem przyjąć, aby tym samym powód w sposób ciężki naruszył podstawowe obowiązki pracownicze, gdyż świadek ten w ramach zajęć terapeutycznych jakie miał odbywać w Środowiskowym Domu Samopomocy w P. odpłatnie świadczył pracę na rzecz powoda.

Odnośnie do drugiego zarzutu, w ocenie Sądu, nie mógł on również stanowić uzasadnionej podstawy do rozwiązania z powodem umowy o pracę w trybie natychmiastowym. Z orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w K. z dnia 8 listopada 2010 r. wynika, iż powód został uniewinniony w sprawie naruszenia dyscypliny finansów publicznych i dopełnił wszelkich starań, aby pozyskać niezbędne środki finansowe na regulowanie bieżących zobowiązań zachował w pełni wymaganą ostrożność w dysponowaniu tymi środkami. Kontrolujący stwierdził, że w tym zakresie nie można przypisać powodowi nawet winy nieumyślnej. Sąd Rejonowy stwierdził, że powód w ramach swoich możliwości podejmował działania zmierzające do niezbędnego ograniczenia etatów, a tym samym oszczędności finansowych.

Dlatego też Sąd doszedł do przekonania, iż rozwiązanie z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia z przyczyn wskazanych w piśmie z dnia 8 lipca 2010 r. było niezasadne.

Sąd Rejonowy podkreślił, że likwidacja Środowiskowego Domu Samopomocy Społecznej w P., którego powód był kierownikiem spowodowała, że powództwo o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy jako niezasadne należało oddalić z mocy art. 56 § 2 k.p. Ponadto, Regulamin Organizacyjny Środowiskowego Domu Samopomocy przy Stowarzyszeniu Rozwoju Kulturalno - Gospodarczego Powiatu P. w P. nie przewiduje obecnie stanowiska kierownika ŚDS, a obowiązki te wykonuje społecznie prezes tego Stowarzyszenia. Wobec tego Sąd zasądził od pozwanego Środowiskowego Domu Samopomocy w P. przy Stowarzyszeniu Rozwoju Kulturalno - Gospodarczego Powiatu P. jako następcy prawnego zlikwidowanego Środowiskowego Domu Samopomocy w P. na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 9.684 zł z należnymi ustawowymi odsetkami. W stosunku do Powiatu P. powództwo zostało oddalone z uwagi na brak legitymacji biernej.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w części oddalającej powództwo o przywrócenie do pracy w Środowiskowym Domu Samopomocy w P..

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z 18 października 2011 r., sygn. akt [...] oddalił apelację.

Sąd Okręgowy stwierdził, że Sąd Rejonowy dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia, które Sąd Okręgowy w pełni podzielił i przyjął za własne. Zdaniem Sądu Okręgowego, ustalenia Sądu pierwszej instancji w zakresie zatrudniania małżeństwa O. przez powoda na prywatnej posesji w czasie ich godzin pobytu w Środowiskowym Domu Samopomocy są prawidłowe.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ustalił, że nastąpiła likwidacja zakładu pracy powoda jakim był Środowiskowy Dom Samopomocy w P.. Środowiskowe Domy Samopomocy prowadzone są przez jednostki samorządu terytorialnego jako zadanie zlecone z zakresu administracji rządowej, które może być realizowane bezpośrednio lub którego realizacja może zostać zlecona innemu podmiotowi zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 roku o pomocy społecznej (jednolity tekst: Dz.U z 2009 r., Nr 175, poz. 1362 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem, organy administracji samorządowej, zwane dalej "organami", mogą zlecać realizację zadania z zakresu pomocy społecznej, udzielając dotacji na finansowanie lub dofinansowanie realizacji zleconego zadania organizacjom pozarządowym, o których mowa w art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz podmiotom wymienionym w art. 3 ust. 3 tej ustawy, prowadzącym działalność w zakresie pomocy społecznej, zwanych dalej "podmiotami uprawnionymi". Sąd Okręgowy stwierdził, że Środowiskowy Dom Samopomocy w P. w którym zatrudniony był powód, powołany został uchwałą Rady Powiatu P. z dnia 27 sierpnia 2002 r. Nr [...] i funkcjonował jako jego jednostka organizacyjna prowadzona w ramach zadań zleconych przez administrację rządową. W dniu 7 lipca 2010 roku Rada Powiatu podjęła uchwałę o likwidacji Środowiskowego Domu Samopomocy w P. i powierzeniu zadania polegającego na prowadzeniu tej jednostki innemu podmiotowi w trybie powołanego wyżej przepisu. Uchwała ta, jak wynika z pisma Wojewody Ś. z dnia 23 maja 2011 roku, jest prawomocna. Sąd przyjął zatem, że nastąpiła likwidacja Środowiskowego Domu Samopomocy jako jednostki organizacyjnej powiatu, a wobec powierzenia zadania polegającego na prowadzeniu Domu innemu podmiotowi, Powiat P. obecnie nie jest jednostką prowadzącą lecz jednostką

zlecającą o jakiej mowa w § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 9 grudnia 2010 roku w sprawie środowiskowych domów samopomocy (Dz.U. nr 238, poz. 1586). Zadanie polegające na prowadzeniu Środowiskowego Domu Samopomocy jest realizowane przez inny podmiot - Stowarzyszenie Rozwoju Kulturalno-Oświatowego Powiatu P.. W uchwale z dnia 7 lipca 2010 roku Rada Powiatu P. podejmując decyzję o likwidacji Środowiskowego Domu Pomocy Społecznej w P. jako jednostki organizacyjnej tegoż Powiatu, jednocześnie w § 2 wskazała że realizację zadania polegającego na prowadzeniu Domu zapewni Stowarzyszenie Rozwoju Kulturalno-Oświatowego Powiatu P. wyłonione w drodze konkursu ofert na prowadzenie zadania. W dniu 31 sierpnia 2010 roku Powiat P. zawarł ze Stowarzyszeniem umowę na prowadzenie Środowiskowego Domu Samopomocy od dnia 1 września 2010 roku.

W analizowanym stanie faktycznym, zdaniem Sądu Okręgowego, doszło do zmiany podmiotu wykonującego określone zadania (w wyniku wygrania konkursu ofert i zawarcia umowy z dnia 31 sierpnia 2010 r.). Przejęcie przez Stowarzyszenie wykonywania przedmiotowego zadania polegającego na prowadzeniu Środowiskowego Domu Samopomocy w P. oznaczało przejście Środowiskowego Domu Samopomocy jako jednostki organizacyjnej samorządu terytorialnego w rozumieniu art. 23¹ k.p. połączone z jego likwidacją.

Dla sytuacji prawnej powoda, w ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie istotne znaczenie ma jednak data w jakiej doszło do przejścia zakładu pracy powoda. Przepisy art. 23¹ § 1 i 2 k.p. nie dotyczą bowiem pracowników z którymi umowy o pracę zostały rozwiązane przed dniem przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę. Z powodem rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z dniem 8 lipca 2010 roku. W tej samej dacie podjęta została uchwała o likwidacji Środowiskowego Domu Samopomocy w P. która jednak weszła w życie dopiero w dniu 14 września 2010 roku. Przejście zakładu pracy nastąpiło natomiast nie wcześniej niż z dniem 31 sierpnia 2010 roku. W tej bowiem dacie zawarta została umowa na prowadzenie Środowiskowego Domu Samopomocy między Powiatem P. a Stowarzyszeniem Rozwoju Kulturalno - Gospodarczego Powiatu P. będąca wynikiem rozstrzygnięcia konkursu ofert. Z powyższego wynika, zdaniem Sądu Okręgowego, że w dacie przejścia zakładu pracy powód nie był już pracownikiem

Środowiskowego Domu Samopomocy w P. z uwagi na rozwiązanie stosunku pracy, a tym samym nie został przejęty w trybie art. 23¹ k.p. przez nowego pracodawcę, a nowy pracodawca nie stał się stroną stosunku pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego, w tej sprawie ma zastosowanie art. 41¹ k.p. Dlatego też zdaniem Sądu Okręgowego, uznać należy, iż w związku z likwidacją pracodawcy i rozwiązaniem stosunku pracy w fazie poprzedzającej przejęcie zakładu pracy, powód nie mógł skutecznie domagać się przywrócenia do pracy u następcy prawnego pracodawcy przejętego na podstawie art. 23¹ k.p., powołując się na szczególną ochronę przysługującą mu na podstawie art. 56 § 2 k.p. w zw. z art. 45 § 2 i 3 k.p.

Powyższy wyrok został w całości zaskarżony skargą kasacyjną wniesioną przez powoda, w której zarzucono naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie a mianowicie: „niewłaściwe zastosowanie art. 41¹ kodeksu pracy i błędne uznanie, że zakład pracy powoda - Środowiskowy Dom Samopomocy Społecznej w P. został zlikwidowany po rozwiązaniu z powodem stosunku pracy w związku z czym powodowi nie przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy w Środowiskowym Domu Samopomocy Społecznej w P. prowadzonym przez Stowarzyszenie Rozwoju Kulturalno-Gospodarczego Powiatu P.; błędną wykładnię art. 23¹ kodeksu pracy poprzez przyjęcie, że nie nastąpiło przejęcie zakładu pracy powoda, pomimo ustalenia, że doszło do przejęcia majątku i zadań oraz wszystkich pozostałych poza powodem pracowników Środowiskowego Domu Samopomocy w P. przez pozwane Stowarzyszenie Rozwoju Kulturalno - Gospodarczego Powiatu P. i prowadzące do kontynuowania dotychczasowej działalności pod tą samą nazwą, z wykorzystaniem tych samych składników majątkowych, na tej samej nieruchomości przy pomocy tych samych terapeutów; niezastosowanie art. 39 w zw. z art. 56 § 2, 45 § 2 w zw. z art. 8 kodeksu pracy i nieprzywrócenie do pracy powoda, któremu brakuje mniej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego”.

Zarzucono ponadto naruszenie przepisów postępowania, a to: art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie ustaleń dotyczących przejęcia iż zakład pracy powoda został zlikwidowany po rozwiązaniu z powodem stosunku pracy i że nie nastąpiło przejęcie zakładu pracy.

Wskazując na powyższe wniesiono o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K.; zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Skarga kasacyjna ma o tyle uzasadnione podstawy, że wskazane w jej zarzutach przepisy prawa materialnego zostały zastosowane przez Sąd Okręgowy bez dokonania koniecznych ustaleń i rozważenia szczególnej sytuacji mającej miejsce w tej sprawie.

Nie może być już kwestionowane na tym etapie postępowania, że niezwłoczne rozwiązanie umowy o pracę z powodem nastąpiło z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie a zatem powodowi służą roszczenia przewidziane w art. 56 § 1 k.p. Powód wybrał roszczenie o przywrócenie do pracy. Z mocy art. 45 § 2 k.p. w związku z art. 56 § 2 k.p. roszczenie to mogłoby zostać nieuwzględnione, gdyby okazało się, że jest ono niemożliwie lub niecelowe, co jednak nie mogłoby w tej sprawie nastąpić, gdyż powód jest objęty szczególną ochroną wynikającą z art. 39 k.p. Wobec powyższego nieuwzględnienie roszczenia o przywrócenie do pracy mogłoby mieć miejsce jedynie w razie stwierdzenia niemożliwości przywrócenia do pracy z powodu likwidacji pracodawcy (art. 41¹ k.p.), co wynika z art. 45 § 3 k.p. Sąd Okręgowy przyjął, że taka sytuacja ma miejsce w tej sprawie, jednakże jego ustalenia i rozważania w tej kwestii nie są dostateczne. Nie ma bowiem sporu co do tego, że pracodawcą powoda był Środowiskowy Dom Samopomocy w P.. Dom ten istniał w dacie rozwiązania stosunku pracy i istnieje nadal. Jego prowadzenie należy do zadań zleconych samorządowi terytorialnemu (powiatowemu). Samorząd prowadził Dom bezpośrednio (wówczas Dom był jednostką organizacyjną samorządu), obecnie prowadzony jest przez organizację pozarządową w ramach umowy zawartej z samorządem. Nie ulega wątpliwości, że takie przekształcenie stanowi przejście zakładu pracy na inny podmiot (innego pracodawcę) w rozumieniu art. 23¹ § 1 k.p. (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 26 września 200

r. Didier Mayeur przeciwko Association Promotion de l' information messine (APIM) C-175/99, ECR 2000 s. I-7755) Środowiskowy Dom Samopomocy – jak się wydaje, chociaż nie zostało to ustalone wyraźnie – działa nieprzerwanie w ramach tej samej struktury materialnej.

W tej sytuacji rozważenia wymaga, czy nastąpiła likwidacja pracodawcy powoda. Rozważanie tej kwestii wymaga ustalenia relacji między art. 41¹ k.p. a art. 23¹ k.p. Sąd Okręgowy powołał się na wyrok Sądu Najwyższego wydany w sprawie II PK 44/08 (OSNP 2010 nr 5-6, poz. 58). Wyrok ten dotyczy jednakże innego stanu faktycznego i odmiennego problemu. Rozpatrywany w owej sprawie problem dotyczył niemożności powoływania się przez nowego pracodawcę, który przejął pracowników w myśl art. 23¹ k.p. na likwidację dotychczasowego pracodawcy w celu stosowania art. 41¹ w celu wyłączenia szczególnej ochrony stosunku pracy. W obecnie rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy ustalił, że rozwiązanie (wadliwe) umowy o pracę powodem nastąpiło w tym samym dniu, kiedy podjęto uchwałę o „likwidacji” Środowiskowego Domu Samopomocy w P.. Tymczasem z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że rozwiązanie nastąpiło dzień później. Ta rozbieżność nie jest bez znaczenia, tym bardziej, że Sąd Okręgowy nie dokonał analizy uchwały podjętej w sprawie Środowiskowego Domu Samopomocy. Jednocześnie bowiem z uchwaleniem „likwidacji” Domu Rada Powiatu podjęła uchwałę o jego dalszym prowadzeniu przez Stowarzyszenie Rozwoju Kulturalno -Gospodarczego Powiatu P.. Z ustaleń Sądu Okręgowego zdaje się wynikać, że najpierw nastąpiło przejście zakładu pracy na innego pracodawcę (zawarcie umowy ze Stowarzyszeniem - 31 sierpnia 2010 r.) a potem likwidacja pracodawcy (wejście w życie uchwały z 7 lipca 2010 r. co nastąpiło wedle ustaleń Sądu 14 września 2010 r.).

Twierdzenie powoda, że uchwała z dnia 7 lipca 2010 r., wbrew użytemu w niej określeniu „likwidacja” stanowi jedynie akt prawny dotyczący transferu pracodawcy nie zostało odparte na podstawie stanowczych ustaleń i rozważań. Niewątpliwie nie chodziło o likwidację Środowiskowego Domu Samopomocy, który był pracodawcą powoda. Jeżeli likwidacja w rozumieniu art. 41¹ k.p. miałaby być rozumiana jako utrata bytu prawnego, to w tej sprawie wymaga rozważenia przez Sąd Okręgowy spełnienie tej przesłanki odmowy uwzględnienia roszczenia powoda wobec nieprzerwanej działalności jego zakładu pracy. Rozważania te muszą

uwzględniać funkcję uchylenia szczególnej ochrony stosunku pracy w razie likwidacji pracodawcy i wynikającej stąd oceny niemożliwości przywrócenia do pracy na podstawie art. 45 § 2 i 3 k.p. Jeżeli sąd przyjmuje niemożliwość przywrócenia do pracy z uwagi na likwidację pracodawcy winien uzasadnić ten pogląd w sytuacji ustalonej kontynuacji działalności zakładu pracy. Należy zwrócić uwagę, że szczególna ochrona trwałości stosunku pracy (i wynikające z niej związanie wybranym roszczeniem o przywrócenie do pracy) jest uchylona nie w razie samej likwidacji pracodawcy lecz niemożliwości przywrócenia do pracy z przyczyn określonych w art. 41¹ k.p. Bez ustalenia niemożliwości przywrócenia do pracy wobec likwidacji pracodawcy zastosowanie art. 45 § 2 k.p. (stanowiącego podstawę skargi) musi być ocenione jako pozbawione dostatecznego ustalenia i co najmniej przedwczesne.

Z tych przyczyn zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. a sprawa przekazaniu do ponownego rozpoznania.

/tp/